

CHÚA HIỂN DUNG

Chúa Nhật tuần II Mùa Chay hôm nay, Giáo Hội mời gọi ta lên núi cao chiêm ngắm Chúa Giêsu biến hình trong vinh quang rực rỡ. Chúa đưa Phêrô, Giacôbê và Gioan đi riêng với Người lên núi, và biến hình trước mặt các ông, áo Người trở nên chói lọi trắng như tuyết. Rồi Êlia và Môsê hiện ra đàm đạo với Người. Bấy giờ Phêrô thưa với Chúa: "Lạy Thầy, chúng con ở đây thì tốt lắm, chúng con xin làm ba lều, một cho Thầy, một cho Môsê, và một cho Êlia. "Lúc đó một đám mây che phủ các ngài, trong mây có tiếng phán ra: "Đây là Con ta rất yêu dấu, các người hãy nghe lời Người!" (Mc 9:1-8)

Suy niệm Lời Chúa cho ta nhận biết thánh ý Chúa qua sự kiện biến hình và qua sứ điệp Người căn dặn các môn đệ: "Các con đừng thuật lại cho ai những điều vừa xem thấy, trước khi Con Người từ cõi chết sống lại!" (Mc 9: 9)

1- Chúa lên núi, biến hình, giải tỏ ánh vinh quang Phục Sinh.

Các môn đệ gần gũi với Chúa, vốn chỉ nhìn thấy Chúa chỉ là một thầy dạy, một con người mặc xác phàm, mà không nhận ra thầy mình chính là Con Thiên Chúa. Chẳng phải là Phêrô đã ngăn cản Chúa khi Người loan báo cuộc khổ nạn sắp tới sao? Khi Chúa tỏ cho các môn đệ biết: Người phải đi Giê-ru-sa-lem, phải chịu nhiều đau khổ do các kỳ mục, các thượng tế và kinh sư gây ra, rồi bị giết chết, và ngày thứ ba sẽ sống lại. Phê-rô liền kéo riêng Người ra và bắt đầu trách Người: "Xin Thiên Chúa thương đừng để Thầy gặp phải chuyện ấy!" Nhưng Đức Giêsu quay lại bảo ông Phêrô: "Xa-tan, lui lại đằng sau Thầy! Anh cản lối Thầy, vì tư tưởng của anh không phải là tư tưởng của Thiên Chúa, mà là của loài người." (Mt. 16: 21-23; Mc 8:31-33). Các ông bây giờ mới thấy nhân tính nơi thầy mình nay đã được rũ bỏ để hiện ra thiên tính trong ánh thiên quang chói ngời.

1.1- Lên núi mới nhận ra căn tính của mình, một thân xác từ bụi đất được thổi hơi thần khí mang hình ảnh của Thiên Chúa.

Chiêm ngắm Chúa hiển dung nhắc ta phải đổi mới, phải rũ bỏ cái Tôi bản ngã vị kỷ hẹp hòi, từng để mình chìm đắm trong tội lỗi, xa lìa đường Chúa, phải đổi mới tư duy: « Ai muốn theo Thầy, hãy từ bỏ mình, vác thập giá mình mà theo Thầy! » (Mt. 16, 24). Phải mặc lấy con người mới **thể hiện sao cho đúng là chứng nhân tình yêu, là con cái đích thực của Người**. Đó chính là sứ điệp mời gọi ta lên núi chiêm ngắm Chúa biến hình. Bởi vì lên núi mới ngước mắt **trông lên**

cao, và **nhìn xuống dưới** mới thấy mình tách ra khỏi cuộc sống trần tục thấp hèn.

1.2- Lên núi mới thấy mình ngập trong ánh vinh quang phục sinh, sáng chói chan, ánh sáng nâng hồn mình bay bổng như được phục hồi khỏi sự chết. Tiếng Chúa phán từ trong đám mây che phủ các ông làm cho các ông tỉnh ngộ, biết thầy mình đích thực là Con Thiên Chúa, **thầy vác thập giá và thầy sẽ phục sinh**. Phêrô chối Chúa ba lần. Nhưng khi nghe tiếng gà gáy, chợt nhớ lời Chúa đã nói trước đây, ông oà khóc hối hận (Mc.14:72), hối hận vì trên núi khi thấy Thầy mình hiển dung, ông đã lên tiếng xin Chúa cho ông dựng ba lều để các ông ở đây luôn, chiêm ngưỡng vinh quang Chúa, vậy mà giờ đây ông lại chối Chúa, hối hận vì ông nhận ra qua việc Chúa biến hình, phải **qua thập giá mới đạt vinh quang**. Như cây có lột vỏ khô cần mới mọc ra vỏ mới tốt tươi, phải **chết đi mới có phục sinh** như Chúa đã chết thảm thương để phục sinh huy hoàng. Chúa căn dặn:: "Các con đừng thuật lại cho ai những điều vừa xem thấy, **trước khi Con Người từ cõi chết sống lại!**" (Mc 9: 9)

2- Chúa xuống núi, Chúa hiển dung trong mọi diễn biến của cuộc đời.

2.1- Từ đỉnh Tabor đến đỉnh Núi Sọ Golgota không xa.

Chúa lên núi cầu nguyện, và trong mây có tiếng Chúa Cha phán: "Đây là Con ta rất yêu dấu, các ngươi hãy nghe lời Người!" (Mc 9:1-8). Chúa Giêsu nhận lãnh sứ mạng nơi Chúa Cha. Chúa không ở hẳn trên núi. Các ông đơn sơ ngỡ ngàng lại đòi ở luôn định cư trên đó quên mất nhiệm vụ đi theo Thầy. Chúa sẽ xuống núi để tiếp tục hành trình khổ nạn, để vác thập giá leo lên Núi Sọ lãnh án tử hình treo trên thánh giá, chết thay cho nhân loại chuộc tội của thế gian.

2.2- Trong hành trình ấy, Chúa hiện diện trong mọi cảnh đời trần thế, chia sẻ mọi khổ đau của dân Chúa như Chúa đã gánh chịu khi vác thập giá. Các môn đồ xin dựng lều định cư trên núi là bỏ rơi những người bên dưới, không hội nhập hoà mình với những người anh em khác, không vác thánh giá theo Chúa, không đem lời Chúa đến cho anh em. Cũng như trong Chúa Nhật tuần trước, **Chúa vào hoang địa, Chúa cho ta thấy trong đau thương ta thấy có con đường hy vọng**, trong tuần này **Chúa lên núi trở xuống, Người cho ta niềm an ủi được Chúa hiện diện trong cuộc đời**.

* * *

Lạy Chúa

Trong những khuôn mặt dập dùi qua cuộc đời
Con đã thấy rõ bóng hình Ngài hiển dung
Bóng Ngài tuy không ngừng biến dạng

Nhưng vẫn thấy thấp thoáng chân dung:
Ngài mang thánh giá còng lưng
Dạy con đường tới thiên cung huy hoàng.
Nguyện xin Thiên Chúa cao sang,
Cho đời con thấy Chúa hằng hiển dung:

Thống-khổ tù đầy,
Tủi nhục đắng cay,
Trắng tay xơ-xác,
Đói khát bơ-vỡ;
Những thân gầy còi-cút trẻ thơ,
Những mái đầu bạc phơ ủ-rủ,
Những lưng còng ngày đêm lam-lũ,
Những giếng mắt lệ dâng ứa tràn,
Những người thất-thếu lang-thang,
Một đời bạc-bẽo khát mong tình người
Trên môi tắt ngấm nụ cười,
Cả đời mong ánh mặt trời chiếu soi.
Chúa ơi, Con thấy Thầy rồi,
Ngài đang đứng đó, Thầy vời gọi con,
Gọi con đem tấm lòng son,
Chạy ra đón họ là con đón Thầy. (Mt. 10,40)

<https://youtu.be/fgEw7gTKkwI>

Benedicto. Đỗ Quang Vinh